YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
12 päivänä helmikuuta 2003 *

Asiassa C-399/02 P(R),

Luigi Marcuccio, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Tricase (Italia), edustajanaan avvocato L. Garofalo,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-236/02 R, Marcuccio vastaan komissio, 27.9.2002 antaman määräyksen (Kok. H 2002, s. I-A-181 ja II-941) kumoamista,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään C. Berardis-Kayser ja E. De March, avustajanaan avvocato A. Dal Ferro, prosessiosoite Luxemburgissa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

kuultuaan julkisasiamies F. G. Jacobsia

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Marcuccio on Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen 11.11.2002 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY 225 artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 50 artiklan toisen alakohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-236/02 R, Marcuccio vastaan komissio, 27.9.2002 antamaan määräykseen (Kok. H 2002, s. I-A-181 ja II-941; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla hylättiin valittajan välitoimihakemus, jossa vaadittiin toisaalta komission 18.3.2002 tekemän sen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä, jolla Marcuccio ja hänen virkansa A7/A6 siirrettiin kehitysyhteistyöpääosaston komission edustustosta Luandasta (Angola) kehitys-

yhteistyöpääosaston Brysselissä (Belgia) sijaitsevaan toimipaikkaan (jäljempänä valituksenalainen päätös), ja toisaalta sitä, että hänet määrätään otettavaksi välittömästi takaisin niihin tehtäviin, joita hän oli aikaisemmin tässä edustustossa suorittanut.

2 Komissio on yhteisöjen tuomioistuimeen 5.12.2002 toimittamassaan kirjelmässä esittänyt kirjalliset huomautuksensa.

3 Valitusta koskevat tosiseikat on esitetty valituksenalaisessa määräyksessä seuraavasti:

"1 Kantaja, joka on ura-alueen A7 virkamies, on siirretty 16.6.2000 alkaen komission edustustoon Luandaan (Angola).

2 Vaikea henkilökohtainen suhde edustuston esimieheen johti siihen, että kantaja ilmoitti keskushallinnolle konflikti-tilanteesta, johon hän oli joutunut. Kantaja ilmoitti tästä ensin työmatkansa yhteydessä Brysselissä 30.1.2001 ja tämän jälkeen 23.4. ja 24.4.2001 lähettämissään sähköposteissa ja lopuksi uusien tapaamisten yhteydessä Brysselissä kesäkuussa 2001.

3 Kantaja on ollut sairauslomalla 4.1.2002 lähtien kotipaikassaan Tricasessa (Italia).

4 Kantajaa pyydettiin kyseisen sairausloman aikana 22.1.2002 päivätyllä kirjeellä, jonka sairauspoissaolojen valvonnasta vastaava asiantuntijalääkäri Simonnet oli allekirjoittanut, saapumaan Brysseliin lääkärintarkastukseen. Koska kantaja ei saapunut Brysseliin, komission kehitysyhteistyöpääosasto ilmoitti kantajalle 13.2.2002 päivätyllä kirjeellä, että kantajan poissaolo katsottiin perusteettomaksi 31.1.2002 lukien ja että kantaja määrättiin Brysseliin lääkärintarkastukseen 18.2.2002. Lääkäri Simonnet ilmoitti kantajalle 20.2.2002 päivätyllä kirjeellä, että kantajan psykiatrin esittämän uuden lausunnon johdosta, josta selvästi ilmeni, että kantaja oli täysin kykenemätön matkustamaan, hänen sairautensa tunnustettiin lääketieteellisesti hänen sairauslomansa alusta lukien. Kantajan työkyvyttömyys sekä se, että hän ei voi aloittaa toimessaan lyhyellä aikavälillä, todettiin uudelleen 20.6.2002.

5 Komissio teki 11.1.2002 päätöksen, jonka mukaan kantaja siirrettiin Brysseliin 'vuoden 2002 alusta lukien'.

6 Kyseinen päätös on kumottu ja korvattu riidanalaisella päätöksellä. Jälkimmäisessä päätöksessä täsmennetään, että siirto tulee voimaan 1.4.2002."

4 Marcuccio on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 8.8.2002 jättämällään kirjelmällä nostanut Euroopan yhteisöjen henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 91 artiklan 4 kohdan nojalla kanteen, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaadittiin kumoamaan valituksenalainen päätös ja velvoittamaan komissio

— korvaamaan hänelle aiheutunut henkinen kärsimys sekä eksistentiaalinen, biologinen, fyysinen ja psyykkinen vahinko, jonka määrä on 100 000 euroa tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kohtuulliseksi katsoma korkeampi tai alhaisempi määrä

— korvaamaan Marcuccion virkaan Angolassa liittyvät korvaukset, joita ei ole maksettu valituksenalaisen päätöksen voimaantulosta 1.4.2002 lähtien, korkoineen

— korvaamaan oikeudenkäyntiin liittyvät kulut ja palkkiot.

5 Marcuccio on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen samana päivänä jättämällään erillisellä kirjelmällä hakenut valituksenalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä ja vaatinut, että hänet määrätään otettavaksi välittömästi takaisin niihin tehtäviin, joita hän oli aikaisemmin komission edustustossa Angolassa suorittanut.

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi valituksenalaisella määräyksellä välitoimihakemuksen siitä syystä, ettei kiireellisyysedellytys täyttynyt.

7 Marcuccion esittämästä ensimmäisestä vahingosta, joka koskee hänen imagolleen ja työuralleen aiheutunutta vahinkoa, välitoimista päättävä tuomari totesi, että päätös siirtää kolmannessa valtiossa aiemmin työskennellyt virkamies Brysseliin ei aiheuta ammatillista vahinkoa, kun siihen ei liity kurinpitotoimenpiteitä. Välitoimista päättävä tuomari totesi lisäksi, että vaikka tällaisen vahingon katsottaisiinkin syntyneen, se voitaisiin asianmukaisesti korjata pääasiassa nostetun kumoamiskanteen johdosta eikä olisi poissuljettua, että kantaja voitaisiin päätöksen kumoamisen johdosta määrätä otettavaksi takaisin entisiin tehtäviinsä (valituksenalaisen määräyksen 35 kohta).

8 Marcuccion esittämästä toisesta vahingosta, joka koskee hänen fyysistä ja psyykkistä tilaansa, välitoimista päättävä tuomari totesi, että Marcuccio on ollut

työkyvytön tammikuusta 2002 lähtien, koska hänen terveydentilansa on estänyt tästä ajankohdasta lähtien hänen saapumisensa Brysseliin lääkärintarkastukseen. Välitoimista päättävä tuomari totesi tämän johdosta, että Marcuccion psyykkisen ja fyysisen tilan ei voida katsoa alun perin aiheutuneen valituksenalaisesta päätöksestä, koska se edelsi kyseistä päätöstä, ja vielä vähemmän sen voidaan katsoa olevan päätöksen väistämätön seuraus. Välitoimista päättävä tuomari katsoi asiakirjoista ilmenevän, että Marcuccion terveydentila alkoi heiketä useita kuukausia peräkkäin kestäneen hänen ja komission Angolassa sijaisevan edustuston esimiehen välillä vallinneen konfliktitilanteen johdosta (valituksenalaisen määräyksen 37 kohta).

9 Välitoimista päättävä tuomari katsoi näin ollen, että koska valituksenalaisen päätöksen ja väitetyn vahingon välistä syy-yhteyttä ei ollut riittävästi osoitettu, minkään perusteella ei voitu katsoa, että Marcuccion psyykkiset ja fyysiset ongelmat voitaisiin välttää lykkäämällä kyseisen päätöksen täytäntöönpanoa (valituksenalaisen määräyksen 38 kohta).

10 Välitoimista päättävä tuomari totesi lisäksi, että "joka tapauksessa voidaan kyseenalaistaa Marcuccion intressi saada määräys täytäntöönpanon lykkäämisestä, jonka vaikutuksena olisi juuri saattaa hänet samaan työtilanteeseen, joka johti hänen terveydentilansa heikkenemiseen. Kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkääminen ei näin ollen olisi luonteeltaan sellainen, että se ratkaisisi yksilöidyt ongelmat" (valituksenalaisen määräyksen 39 kohta).

11 Välitoimista päättävä tuomari totesi lopuksi, että Marcuccio ei ollut osoittanut, että valituksenalainen päätös aiheuttaisi sellaisia vaikutuksia, joiden johdosta sen täytäntöönpanoa pitäisi lykätä siihen asti, kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa ratkaisun pääasian oikeudenkäynnissä (valituksenalaisen määräyksen 40 kohta). Katsoen näin ollen, että kiireellisyysedellytys ei täyttynyt, välitoimista päättävä tuomari hylkäsi täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan vaatimuksen tutkimatta fumus boni juris -edellytystä. Hän totesi myös, että kyseisen vaatimuksen hylkääminen johti väistämättä myös Marcuccion sen vaatimuksen hylkäämiseen, joka koski hänen määräämistään otettavaksi välittömästi takaisin entisiin tehtäviinsä, koska jälkimmäinen vaatimus on toisarvoinen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaan vaatimukseen nähden (valituksenalaisen määräyksen 41 kohta).

12 Valituksessaan Marcuccio vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen määräyksen, määräämään valituksenalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykättäväksi ja määräämään hänet otettavaksi välittömästi takaisin entisiin tehtäviinsä, tai toissijaisesti palauttamaan asian uudelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi, sekä velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 Valituksensa tueksi Marcuccio vetoaa kahdeksaan valitusperusteeseen, joista jotkin muodostuvat useasta osasta, jotka koskevat yhteisön oikeuden rikkomista. Valitusperusteita on syytä tarkastella erikseen.

14 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Ensimmäinen valitusperuste, joka muodostuu kuudesta eri osasta, koskee Marcuccion mukaan sitä, että välitoimista päättävä tuomari on toiminut "epäloogisesti" valituksenalaisen määräyksen suhteen. Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa koskee erityisesti valituksenalaisen määräyksen 39 kohtaa, koska jos välitoimista päättävä tuomari perustellusti epäili Marcuccion intressiä haettujen välitoimien myöntämiseen, hänen olisi pitänyt jättää välitoimihakemus tutkimatta. Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa, joka myös koskee valituksenalaisen määräyksen 39 kohtaa, arvostellaan siinä väitetyksi todettua yhteyttä kyseisen "perustellun epäilyksen" ja kiireellisyyden välillä, koska kyseiset kaksi määritelmää eivät loogisesti liity toisiinsa.

16 Tältä osin on todettava, että valituksenalaisen määräyksen 39 kohta sisältää selvästikin ylimääräisiä huomioita, koska välitoimista päättävän tuomarin päätelmät johtuvat väistämättä kyseisen määräyksen 38 kohdasta. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valituksen yhteydessä valitusperusteet, jotka kohdistuvat tuomion tai määräyksen sellaisiin perusteluihin, jotka eivät tue tuomio- tai määräyslauselmaa, on hylättävä (ks. mm. asia C-244/91 P, Pincherle v. komissio,

tuomio 22.12.1993, Kok. 1993, s. I-6965, 31 kohta; asia C-137/95 P, SPO ym. v. komissio, määräys 25.3.1996, Kok. 1996, s. I-1611, 47 kohta ja asia C-82/01 P, Aéroports de Paris v. komissio, tuomio 24.10.2002, Kok. 2002, s. I-9297, 41 kohta).

17 Samasta syystä on hylättävä myös ensimmäisen valitusperusteen kuudes osa, jossa Marcuccio arvostelee valituksenalaisen määräyksen 32 kohtaa sen epäselvyydestä ja epäloogisuudesta. Lisäksi on syytä todeta, että kyseisessä kohdassa vain muistutetaan välitoimimenettelyn tarkoitus sitä tukevine vakiintunutta oikeuskäytäntöä koskevine viittauksineen. On totta, että kyseisen määräyksen todistusvoimainen kieliversio (italia) sisältää ilmeisen kirjoitusvirheen, joka johtuu asiassa C-65/99 P(R), Willeme vastaan komissio, 25.3.1999 annetun määräyksen (Kok. 1999, s. I-1857) 62 kohdan italiankielisestä käännöksestä. On kuitenkin todettava, että kyseinen virhe, joka muodostuu muutaman sanan puuttumisesta, ei merkittävästi estä valituksenalaisen määräyksen ymmärtämistä.

18 Ensimmäisen valitusperusteen kolmannessa, neljännessä ja viidennessä osassa puolestaan viitataan valituksenalaisen määräyksen 37 ja 38 kohtaan, joita myös arvostellaan niiden epäloogisuudesta. Marcuccio väittää erityisesti, ettei loogisesti voida katsoa, ettei aiemmin ilmenneen sairauden paheneminen tai jatkuminen voisi sinällään aiheuttaa vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Valituksenalainen määräys on Marcuccion mukaan epälooginen ja syrjivä lisäksi, koska siinä jätetään huomiotta välitoimihakemukseen liitetty lääkärinlausunto (jäljempänä lääkärinlausunto), joka olisi lähtökohtaisesti katsottava lailliseksi ja todistusvoimaiseksi ja josta Marcuccion mukaan ilmenee ilman pienintäkään epäselvyyttä syy-yhteys valituksenalaisen päätöksen ja hänen terveydentilansa heikkenemisen välillä.

19 Siltä osin kuin kyseiset väitteet on ymmärrettävä siten, että välitoimista päättävän tuomarin väitetään jättäneen tutkimatta peruste, joka koskee sellaisen vakavan ja korjaamattoman vahingon olemassaoloa, joka muodostuu Marcuccion sairauden pahenemisesta valituksenalaisen päätöksen antamisen jälkeen, riittää kun todetaan, että valituksenalaisen määräyksen 29 kohdassa välitoimista päättävä tuo-

mari on ottanut huomioon Marcuccion väitteet siltä osin kuin niissä viitataan hänen terveydentilansa heikkenemiseen. Kyseisen määräyksen 38 kohdassa välitoimista päättävä tuomari on arvioinut vaaditun täytäntöönpanon ennakoitavissa olevia vaikutuksia "Marcuccion psyykkisiin ja fyysisiin ongelmiin". Välitoimista päättävä tuomari ei ole näin ollen sulkenut pois mahdollista vahinkoa, joka muodostuu Marcuccion sairauden pahenemisesta, toisin kuin tämä väittää.

20 Siltä osin kuin kyseisillä väitteillä kyseenalaistetaan välitoimista päättävän tuomarin hänelle esitettyjen todisteiden arviointi, ne on hylättävä.

21 Tältä osin on muistutettava, että EY 225 artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja muutoksenhaun perusteena saadaan käyttää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuvaa toimivaltaa, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta oikeudenkäyntivirhettä, joka on hakijan edun vastainen, tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta yhteisön oikeuden rikkomista. Ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa (asia C-361/00 P(R), Cho Yang Shipping v. komissio, määräys 15.12.2000, Kok. 2000, s. I-11657, 73 kohta). Yhteisöjen tuomioistuimella ei lähtökohtaisesti myöskään ole toimivaltaa arvioida sitä selvitystä, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asian tosiseikastoa määrittäessään tai arvioidessaan tukeutunut. Silloin, kun todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä ja yleisiä oikeusperiaatteita on noudatettu, ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä on nimittäin arvioida sille esitetyn selvityksen näyttöarvoa (asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 66 kohta; asia C-30/96 P, Abello ym. v. komissio, määräys 5.2.1998, Kok. 1998, s. I-377, 53 kohta ja asia C-159/98 P(R), Alankomaiden Antillit v. neuvosto, määräys 25.6.1998, Kok. 1998, s. I-4147, 68 kohta).

22 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

23 Toinen valitusperuste koskee perustelujen puuttumista valituksenalaisesta määräyksestä. Marcuccio viittaa tältä osin kuitenkin vain ensimmäisen valitusperusteen tueksi esitettyihin väitteisiin katsoen, että perustelujen puuttuminen johtuu luonnollisesti ja välittömästi kyseisestä valitusperusteesta.

24 Koska ensimmäinen valitusperuste on hylätty, tästä seuraa väistämättä, että myös toinen valitusperuste on hylättävä.

25 Kolmas valitusperuste, joka myös muodostuu kuudesta osasta, koskee sitä, että valituksenalaisen määräyksen väitetään sisältävän oikeudellisen virheen ja perustuvan yhteisön oikeuden virheelliseen tulkintaan ja soveltamiseen. Välitoimista päättävän tuomarin väitetään ensinnäkin virheellisesti tutkineen valituksenalaisen päätöksen ja Marcuccion sairauden välistä syy-yhteyttä kiireellisyyden arvioimiseksi. Marcuccion mukaan kyseisen syy-yhteyden olemassaolo on katsottava riittäväksi mutta ei välttämättömäksi edellytykseksi kiireellisyyden toteamiseksi. Toiseksi välitoimista päättävän tuomarin olisi Marcuccion mukaan pitänyt tarkistaa muiden kiireellisyyttä osoittavien seikkojen olemassaolo. Kyseinen virhe johtuu hänen mukaansa yhteisön vastuuta (EY 288 artikla) ja välitoimihakemukseen liittyvää kiireellisyyttä koskevien käsitteiden sekaannuksesta.

26 Kyseisen valitusperusteen ensimmäisestä osasta on ensinnäkin todettava, että Marcuccio ei voi väittää, että valituksenalaisessa määräyksessä olisi kyse sekaannuksesta välitoimien myöntämistä koskevien edellytysten ja yhteisön EY 288 artiklaan perustuvan vastuun välillä. Välitoimimenettelyssä, jonka tarkoituksena on toimielimen toimen täytäntöönpanon lykkääminen kuten käsiteltävänä olevassa asiassa, on riidanalaisen toimen ja väitetyn vahingon välinen syy-yhteys asian kannalta merkityksellinen seikka kiireellisyyden arvioimiseksi. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitoimista voidaan siten määrätä, jos ne ovat kiireellisiä siinä mielessä, että kantajan etuja koskevan vakavan ja kor-

jaamattoman vahingon välttämiseksi on tarpeen, että näistä toimista määrätään ja niiden vaikutukset alkavat jo ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu (ks. esim. asia C-393/96 P(R), Antonissen v. neuvosto ja komissio, määräys 29.1.1997, Kok. 1997 s. I-441, 27 kohta). Erityisesti välitoimet, joilla ei voida estää vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa kantajalle, eivät voi olla tässä mielessä tarpeellisia (asia C-89/97 P(R), Moccia Irme v. komissio, määräys 30.4.1997, Kok. 1997, s. I-2327, 44 kohta). Välitoimista päättävä tuomari ei näin ollen ole tehnyt oikeudellista virhettä tarkastellessaan, kuten hänen kuuluikin tehdä, voitiinko valituksenalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisellä estää väitetty vahinko.

27 Siitä, onko välitoimista päättävän tuomarin tarkistettava muiden kiireellisyyttä osoittavien seikkojen olemassaolo, riittää kun todetaan, että välitoimista päättävä tuomari ei rajoittunut vain toteamaan valituksenalaisessa määräyksessä, että valituksenalaisen toimen ja Marcuccion terveyden välillä ei ole syy-yhteyttä. Välitoimista päättävä tuomari täsmensi lisäksi kyseisen määräyksen 38 kohdassa, että "minkään perusteella ei voida katsoa, että Marcuccion psyykkiset ja fyysiset ongelmat voitaisiin välttää kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisellä". Välitoimista päättävä tuomari ilmaisi näin kaikkien käytettävissään olevien seikkojen arvioinnin johdosta vakaumuksensa siitä, että kyseiset seikat eivät osoittaneet kiireellisyyttä, johon Marcuccio vetosi.

28 Välitoimista päättävän tuomarin tätä arviointia, jonka mukaan Marcuccio ei ollut osoittanut oikeudellisesta näkökulmasta riittävästi, että hänen terveyteensä liittyvä haitta voitaisiin välttää valituksenalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisellä, ei voida kyseenalaistaa muutoksenhaun yhteydessä.

29 Kolmannen valitusperusteen toisessa ja kolmannessa osassa Marcuccio väittää, että välitoimista päättävä tuomari ei ole lainkaan ottanut huomioon sitä, että valituksenalainen päätös on aiheuttanut hänen sairautensa pitkäaikaisuuden tai

pahenemisen, ja ettei voida edellyttää, että hänen täytyisi osoittaa ilman pienintäkään epäilystä, että vahinko väistämättä seuraisi, jos haettuja välitoimia ei määrättäisi. Marcuccion mukaan riittää, että hän näyttää toteen tosiseikat, joiden perusteella kyseinen vahinko on ennakoitavissa, ja tämän hän väittääkin tehneensä lääkärinlausunnon perusteella.

30 Kyseiset väitteet vastaavat asiallisesti ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä esitettyjä väitteitä. Ne on hylättävä samoin perustein kuin tämän määräyksen 19—21 kohdassa esitetyt väitteet.

31 Kolmannen valitusperusteen neljännessä ja viidennessä osassa Marcuccio väittää, että välitoimista päättävä tuomari on jättänyt arvioimatta, onko väitetty vahinko ennakoitavissa riittävällä todennäköisyydellä ja onko se korjaamatonta tai vaikeasti korjattavissa.

32 Tältä osin riittää kun todetaan, että välitoimista päättävä tuomari ei ole perustanut arviointiaan Marcuccion psyykkisen ja fyysisen terveydentilan jatkumiseen tai huononemiseen vaan on katsonut, että täytäntöönpanon lykkäämisellä ei voida estää väitettyä vahinkoa. Välitoimista päättävän tuomarin ei näin ollen tarvinnut arvioida missä määrin vahinko oli ennakoitavissa tai oliko se korjattavissa.

33 Koska välitoimista päättävä tuomari on todennut valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa, että päätös siirtää kolmannessa valtiossa aiemmin työskennellyt virkamies Brysseliin ei aiheuta ammatillista vahinkoa, kun siihen ei liity kurinpitotoimenpiteitä, ammatillisesta ja Marcuccion maineeseen liittyvästä vahin-

gosta on todettava, että välitoimista päättävän tuomarin ei tarvinut arvioida väitetyn vahingon ennakoitavuutta tai korjattavuutta.

34 Kolmannen valitusperusteen kuudennessa osassa Marcuccio väittää, että välitoimista päättävä tuomari on virheellisesti jättänyt tarkistamatta, onko valituksenalaisen päätöksen välitön täytäntöönpano suhteeton kyseessä olevan toimielimen intressiin nähden.

35 Tältä osin on todettava, että kyseinen väite koskee asiallisesti intressivertailua, jossa on kyse Marcuccion intressistä saada määräys valituksenalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä ja komission intressistä saada pysytettyä toteuttamiensa toimien vaikutukset.

36 Koska välitoimista päättävä tuomari katsoi, että kiireellisyyttä koskevaa edellytystä ei ollut osoitettu, sen ei ollut tarpeen punnita käsiteltävänä olevaan asiaan liittyviä eri intressejä (ks. vastaavasti asia C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines v. komissio, määräys 14.12.1999, Kok. 1999, s. I-8733, 61 kohta).

37 Kolmannen valitusperusteen kuudetta osaa ei näin ollen voida hyväksyä, ja valitusperuste on siis hylättävä kokonaisuudessaan.

38 Valittajan neljännessä valitusperusteessa väitetään, että välitoimista päättävä tuomari on vakavasti erehtynyt lääkärinlausunnon suhteen todetessaan omien sanojensa mukaan, että valituksenalainen päätös on ollut alun alkaen syynä valittajan sairauteen, vaikka kyseisestä lääkärinlausunnosta ilmenee valittajan mukaan, että valituksenalainen päätös oli syynä hänen terveydellisten ongelmiensa pahenemiseen mutta ei niiden ilmenemiseen.

39 Siltä osin kuin valittajan väitteet koskevat sitä, että välitoimista päättävän tuomarin väitetään nimenomaisesti jättäneen arvioimatta erityistä todisteseikkaa, ne on hylättävä tämän määräyksen 21 kohdassa esitetyillä perusteilla.

40 Siltä osin kuin valittajan väitteillä kyseenalaistetaan valituksenalaisen määräyksen perustelut tältä osin, on syytä muistuttaa, että välitoimista päättävältä tuomarilta ei edellytetä, että hän vastaisi nimenomaisesti kaikkiin välitoimimenettelyn aikana esiin tuotuihin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin (asia C-149/95 P(R), määräys 19.7.1995, Kok. 1995, s. I-2165, 58 kohta ja em. asia Antonissen v. neuvosto ja komissio, 25 kohta). Riittää, kun kyseisen tuomarin esittämillä perusteluilla voidaan asiaan liittyvät olosuhteet huomioon ottaen perustella hänen antamansa määräys ja sallia yhteisöjen tuomioistuimen harjoittavan oikeudellista valvontaa (C-268/96 P(R), määräys 14.10.1996, Kok. 1996, s. I-4971, 52 kohta; asia C-248/97, Chaves Fonseca Ferrão v. SMHV, 10.9.1997 annettu määräys, Kok. 1997, s. I-4729, 20 kohta ja em. asia Alankomaiden Antillit v. komissio, 70 kohta).

41 Käsiteltävänä olevassa asiassa välitoimista päättävä tuomari on selvästi ilmaissut arviointinsa tilanteesta valituksenalaisen määräyksen 38 kohdassa.

42 Tästä seuraa, että neljättä valitusperustetta ei voida hyväksyä.

43 Valittajan viidennessä valitusperusteessa väitetään, että välitoimista päättävä tuomari on vääristellyt tosiseikkoja ja että eräät hänen toteamuksensa ovat asiallisesti epätarkkoja. Valittaja arvostelee erityisesti valituksenalaisen määräyksen 29 kohtaa, jossa hänen mukaansa vääristellään hänen esittämiään toteamuksia hänen ahdistuneisuutta ja masentuneisuutta koskevan syndroomansa ja tapah-

tumien välisestä syy-yhteydestä, sekä valituksenalaisen määräyksen 39 kohtaa, jossa hänen mukaansa todetaan väärin, että haettujen toimien vaikutuksena olisi asettaa valittaja samanlaiseen ammatilliseen tilanteeseen, joka aiheutti alun alkaen hänen terveydentilansa heikkenemisen, vaikka hänen aiemman yksikönpäällikkönsä lähtö olisi radikaalisti muuttanut tilannetta.

44 Valituksenalaisen määräyksen 29 kohdasta on todettava, että välitoimista päättävän tuomarin käyttämillä ilmaisuilla toistetaan olennaisesti valittajan itsensä välitoimia koskevassa hakemuksessaan käyttämiä ilmaisuja, vaikka valittaja väittääkin toisin. Välitoimista päättävän tuomarin ei näin ollen voida katsoa vääristäneen tosiseikkoja.

45 Valituksenalaisen määräyksen 39 kohtaa koskevasta arvostelusta riittää kun todetaan, että se koskee valituksenalaisen määräyksen perusteluihin sisältyviä ylimääräisiä huomautuksia (ks. edellä 16 kohta), ja kyseistä väitettä ei tästä syystä voida hyväksyä.

46 Valittaja väittää lisäksi, että välitoimista päättävä tuomari on jättänyt mainitsematta valituksenalaisen määräyksen 4 kohdassa eräitä tosiseikkoja, jotka hän luettelee tämän jälkeen yksityiskohtaisesti, ja joiden väitetään olevan ratkaisevia tapahtumien oikean esittämisen kannalta ja joiden puuttumisen väitetään estäneen sen, että komission toimintaa olisi voitu asianmukaisesti arvioida ja arvostella.

47 Tältä osin on todettava, että välitoimista päättävän tuomarin ei tarvitse toistaa määräyksessään yksityiskohtaista kuvausta tosiseikoista sellaisena kuin se on esitetty asianosaisten kirjelmissä.

48 Valittaja ei ole osoittanut, että eräiden tosiseikkojen puuttuminen valituksenalaisen määräyksen siitä kohdasta, joka koskee riidan selostamista, olisi aiheuttanut välitoimista päättävän tuomarin toteamusten vääristymisen, ja vaikka kyseisten seikkojen katsottaisiinkin puuttuvan, tällä ei voi olla sitä vaikutusta, että valituksenalaisen määräyksen katsottaisiin sisältävän virheen.

49 Edellä esitetystä seuraa, että viides valitusperuste on hylättävä.

50 Valittajan kuudennessa valitusperusteessa väitetään, että välitoimista päättävä tuomari on loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska hän on tukeutunut valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-82/95 R, Gómez de Enterria v. parlamentti, 11.4.1995 antamaan määräykseen (Kok. H 1995, s. I-A-91 ja II-297) ja asiassa T-52/01, Schaefer v. komissio, 21.5.2001 antamaan määräykseen (Kok. H 2001, s. I-A-115 ja II-543), vaikka valittajan mukaan hänen henkilökohtainen tilanteensa eroaa merkittävästi edellä mainitussa kahdessa asiassa kyseessä olevista tilanteista.

51 Tältä osin riittää, kun todetaan, että viittaukset edellä mainittuihin asioissa Gómez de Enterria vastaan parlamentti ja Schaefer vastaan komissio annettuihin määräyksiin koskevat yksinomaan toteamusta, jonka mukaan valittajan määräämistä Brysseliin ei ole katsottava kurinpitotoimenpiteeksi ja että tästä syystä valituksenalaisen päätöksen mahdollisella kumoamisella pääasian oikeudenkäynnin yhteydessä voitaisiin joka tapauksessa korjata asianosaiselle väitetyksi aiheutunut ammatillinen vahinko. Kyseinen päätelmä soveltuu valittajan tilanteeseen siitä huolimatta, että se eroaa tosiseikkojen osalta tilanteista, jotka johtivat edellä mainitun kahden määräyksen antamiseen.

52 Kuudes valitusperuste on näin ollen hylättävä.

53 Valittajan seitsemännessä valitusperusteessa väitetään, että välitoimista päättävä tuomari on loukannut valittajan terveyttä sekä fyysistä ja psyykkistä koskemattomuutta koskevaa oikeutta kieltäytyessään tunnustamasta, että vaara vahingosta oli olemassa, hänelle toimitetuista lääkärintodistuksista huolimatta, joilla voitiin osoittaa tällaisen vaaran olemassaolo.

54 Kyseisellä valitusperusteella kyseenalaistetaan todellisuudessa välitoimista päättävän tuomarin päätelmä, jonka mukaan ei ole osoitettu, että valituksenalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisellä voitaisiin poistaa valittajan terveydelliset ongelmat. Valitusperuste on näin ollen hylättävä tämän määräyksen 21 kohdassa mainituilla perusteilla.

55 Valittajan viimeisessä valitusperusteessa väitetään, että välitoimista päättävä tuomari ei ole riittävästi arvioinut fumus boni juriksen olemassaoloon liittyvää edellytystä, ja valittaja toistaa yksityiskohtaisesti tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevat väitteet, joita hän on käsitellyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämässään pääasiaa koskevassa kannekirjelmässä.

56 Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan edellytykset, joiden nojalla täytäntöönpanon lykkäämisestä voidaan määrätä, ovat kumulatiivisia, joten täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva hakemus on hylättävä, jos jokin niistä ei täyty (em. asia SCK ja FNK v. komissio, määräyksen 30 kohta); em. asia DSR-Senator Lines v. komissio, määräyksen 62 kohta ja asia C-7/01 P(R), FEG v. komissio, määräys 23.3.2001, Kok. 2001. s. I-2559, 50 kohta).

57 Käsiteltävänä olevassa asiassa välitoimia koskeva hakemus on hylätty, koska haettujen toimien kiireellisyyttä koskeva edellytys ei täyttynyt, ja välitoimista päättävä tuomari jätti arvioimatta, täyttyikö täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva fumus boni juris -edellytys.

58 Tästä seuraa, että käsiteltävänä olevassa valitusasiassa ja vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti perusteet, jotka koskevat fumus boni juriksen olemassaoloa mutta joilla ei riitauteta vaadittujen toimenpiteiden kiireellisyyden puuttumista, eivät voi aiheuttaa valituksenalaisen määräyksen osittaistakaan kumoamista (em. asia SCK ja FNK v. komissio, määräyksen 31 kohta ja asia C-43/98 P(R), Camar v. komissio ja neuvosto, määräys 15.4.1998, Kok. 1998, s. I-1815, 40 kohta). Kahdeksas valitusperuste on näin ollen hylättävä.

59 Edellä esitetystä seuraa, että valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

60 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan, jota 118 artiklan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 70 artiklan mukaan toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa. Työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielimen virkamiehen tai muuhun henkilöstöön kuuluvan toimielintä vastaan tekemiin valituksiin. Koska komissio on vaatinut, että valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittaja on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Luigi Marcuccio velvoitetaan korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 12 päivänä helmikuuta 2003.

R. Grass — kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias — presidentti